

Fülöp Imre (Endrőd 1930 – Gyomaendrőd 1989)

Részletek a temetésen elhangzott búcsúbeszédéből.

„Súlyos veszteség érte az endrődi pedagógus közösséget. Élete 60. évében hosszú, súlyos szenvedés után hunyt el Fülöp Imre tanár úr, kedves barátom.

Nekem megadatott, hogy egész életének tanúja lehettem. A mirhői szülői ház indította útjára. Ott tanult meg járni, ott ismerte meg az iskolát, a teremtő munkát, a munkálkodó embereket. Ott lettünk barátok, hisz szomszédok voltunk, s fél évtized az utcai gyerekek között nem gát. Aztán úgy hozta a sors, hogy a helybeli polgári iskola negyed osztályos eminens tanulójának tanára lettem. Szorgalmas, jó képességű, megbízható tanuló volt. Már akkor alaposan kivette a részét a mezei munkából apja oldalán, aki bérlőként dolgozott. Így került össze a tanítóképzőben való továbbtanulás költsége. Jászberényben szerzett oklevelet. S mivel érdeklődése mindinkább az irodalom és történelem felé fordult, Szegedre jelentkezett a tanárképző főiskolára, ahol kiegészítő szaknak felvette a testnevelést. Végül ebben a szakban nyújtott kimagaslóan jó, irigylésig szép kiemelkedő teljesítményt.

1951-ben hazatért szülőfalujába, s ettől kezdve élete végéig folytatta áldásos oktató-nevelő munkáját.

Elismerést kiváltó sikerrel tanított, sikeresen vett részt a közösség legfőbb szórakozását jelentő labdarúgásban. Oszlopos tagja volt az ötvenes években sok sikert elért pedagógus színjátzó csoportnak. Aztán a múlt hiányosságait felszámolni igyekvő Dolgozók Iskolájának volt fáradhatatlan tanára. Évekig kijárt Nagylaposra, hogy bennünket is segítsen az esti oktatásban.

Volt iskolaigazgató, igazgatóhelyettes, járási szakszervezeti titkár, tanyai tanító Décspáskommon. Az endrődi iskola sporteredményei elválaszthatatlanok a nevétől. A sporteredmények díjai: győzelmeket jelentő kupák, érmek, oklevelek rá emlékeztetnek. A tanulókon túl gondoskodtál kartársaidról is. Több mint egy évtizeden át voltál iskolai szakszervezeti vezetőnk, aki gondjainkat-bajainkat orvosoltad a lehetőségek határain belül, mindig türelemmel, megértéssel, jószándékkal és megértéssel.

Az elmúlt években is még szervezted vidám hangulatú ünnepeinket. Akik láttak, még élnek, nem felejtik el alakításaidat. Utolsó nagy munkád volt az elhanyagolt régi tornaterem és udvarának rendezése. Ezt már nagyon fáradtan, egyre súlyosodó betegséggel, de akadályt nem ismerve, áldozatot nem sajnálva valósítottad meg. Méltán viseli ez az intézmény az általam adományozott „Fülöp-udvar” nevet. Endrőd sportsikerei nélküléd nem születtek volna meg. Előbb, mint aktív játékos,

majd felkészült, lelkiismeretes edző, végül, mint fáradhatatlan sportvezető tevékenykedtél. A széthullott együttest összekovácsoltad, bele hitet öntöttél, jól felkészítetted és feledhetetlen sikerre vezetted a Spartakusz csapatát. Az egyidőben oly népszerű női kézilabda szervezője és országos sikereinek kovácsa is Te voltál. Kezed alatt nőttek óriássá az úttörő olimpiára is feljutottak, Rófusz és Polányi. De a magyar labdarúgó válogatottságig is eljutó Németh Lajos és Paróczai Sándor pályájához is Te adtad a nélkülözhetetlen kezdő sebességet. Hosszú éveken át, mint egyedüli testnevelés-szakos tanár magad szervezted a nívós, mutatós iskolai sporteseményeket.

A fizikai munka is éltető elemed volt. Éveken át azzal töltötted a szabadságod, hogy a család anyagi helyzetének javítására részt vettél a nyári betakarítás emberpróbáló munkájában az Új Barázda Tsz-ben Nagylapason.

A lakásod körüli kertcskében és utóbb a hobby-kertben végzett munkád bizonyosága, hogy nemcsak hirdetted, de életed által is bizonyítottad a szellemi és testi munka összhangjának tanát. Mennyi erő volt benned és milyen erős hit, hogy a 13 éve rád tört kétségbeejtő betegségben nem roskadtál össze, kilábaltál belőle. Talán ott gyűjtöttél annyi tartalékot, mely hited szerint a halált is képes legyőzni.

Boldog családi életből, szeretteid aggodása közepette ragadott el a könyörtelen halál, mely annyi szenvedést és fájdalmat hozott, hogy tíznek is elegendő lett volna. Pár éve még mindennap láttalak, hogy két unokádat kapattad a sportolás szépségére. Nem jutott osztályrészedül, hogy vidám, öreg napokat tölts az öregek bölcs mosolyával. Elment a kedves bölcs, itt hagyta négy unokáját.

Nincs már fájdalom, csak szomorúság. Itt van az egész Endrőd, itt vannak szeretteid, hogy végső istenhozzádót mondjanak. Itt van sok tanítványod, hogy a szigorú, de igazságos tanártól elköszönjenek. Vár a szülőföldnek ez a kicsi, szent darabja, hogy magába fogadjon, hogy az iránta érzett szeretetedet végső, örök nyugalommal fizesse vissza."

Eddig az idézet, de el kell mondanom, hogy elbocsátottak állásodból, mivel 1956 őszén nemzetőrként álltál a nyugalom és béke biztosítására. Pedig az én hívó szavam volt a végső ok, ami a többi fiatal nevelővel Téged is az igazi néphatalom fegyveres őrévé tett!

Példás, munkás, értékes életed a legkiválóbb emberek közé emelt. Isten veled!